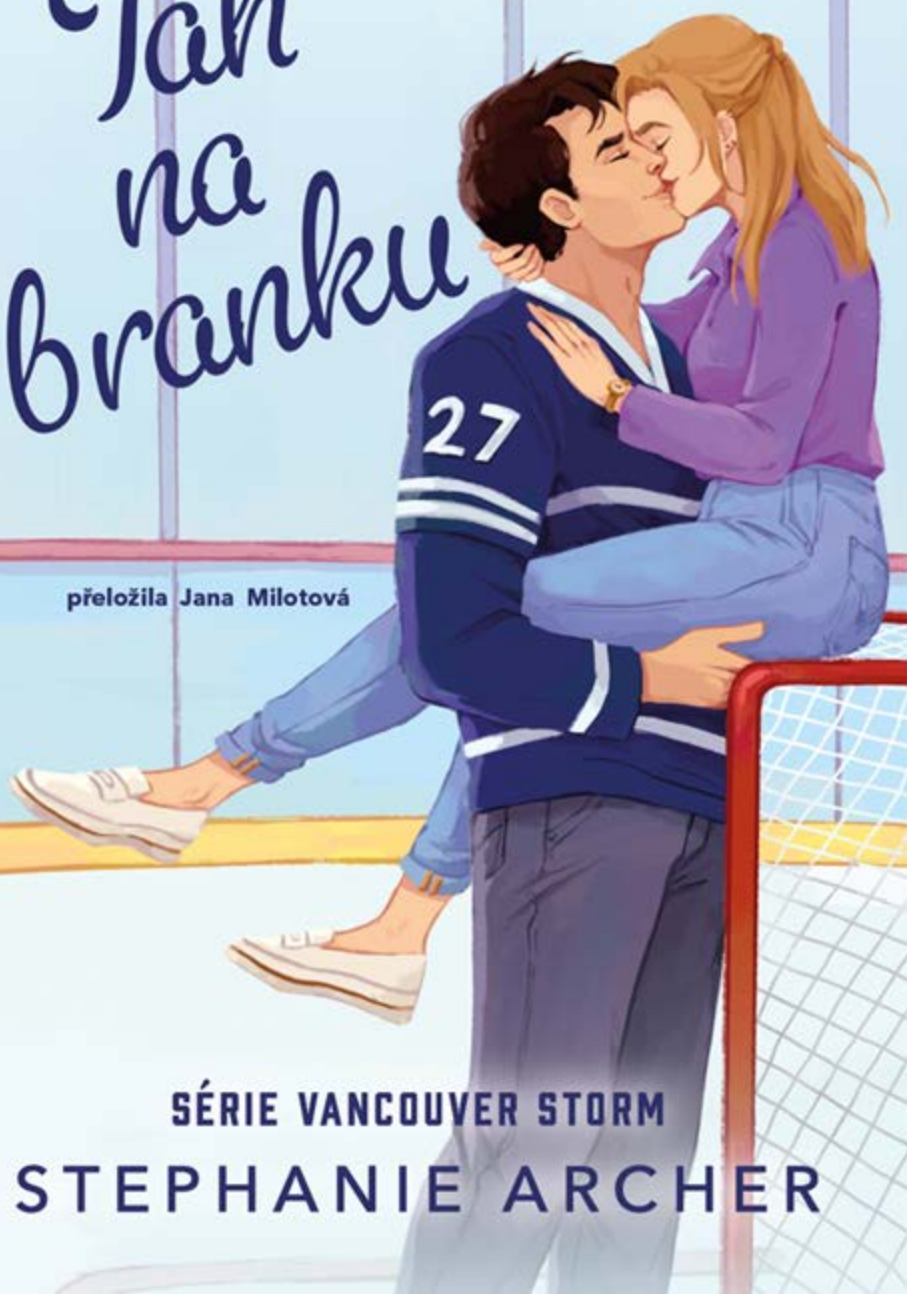

Tah na branku

přeložila Jana Mílová

SÉRIE VANCOUVER STORM
STEPHANIE ARCHER

Tah
na
branku

Behind the Net © 2023 by Stephanie Archer.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2025

Cover © Echo Grayce at Wildheart Graphics, 2025

Cover illustration © Chloe Quinn, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5683-4 (pdf)

Tah na branku

STEPHANIE ARCHER

přeložila Jana Milotová

Bryanovi, Alanně, Sáře, Helen a Anthee, kteří vždycky, když
vyhrají, tleskají nejvíc.

Kapitola 1

JAMIE

Levé křídlo dobruslí k brance a příklepem na mě vystřelí. Puk mi s hlasitým plesknutím přistane v lapačce. Zaplaví mě dobře známý pocit soutěživosti a radosti ze hry.

„Streicher vychytal nulu!“ zavolá na mě nový spoluhráč a probuslí kolem mě. Rychle přikývnu a hodím puk zpátky na led. Když jsem ještě hrál v New Yorku, během zápasů to na mě křičeli moji fanoušci. Loni jsem vyhrál Vezinovu trofej pro nejlepšího brankáře v NHL a byla o tom zmínka i v proslovu, kde předávající shrnuli moje dosavadní úspěchy.

U střídačky stojí trenéři, kteří sledují hru, píšou si poznámky a probírají výkon týmu. Najednou kolem mě nečekaně proklouzne puk. Nervózně se mi sevře žaludek. Hlavní trenér se na mě ostře podívá a ve tváři se mu objeví těžko čitelný výraz.

Před dvěma týdny jsem podepsal kontrakt s klubem Vancouver Storm. Jako volný hráč jsem souhlasil s nižším platem. Udělal jsem to jen proto, abych se dostal do Vancouveru. Měl jsem k tomu pádný důvod – máma nedávno prodělala panickou ataku, kvůli které nabourala. Sice pořád trvá na tom, že jí nic není, ale je mi naprosto jasné, že když se to přede mnou pokusila zatajit, její záchvaty se nejspíš pořád zhoršují. Když mě teď tým najal za nižší cenu, představuji pro ně výhodu. Mohli by mě jinému týmu nabídnout za víc a já bych proti tomu nemohl vůbec nic namítnout. Jsem jako dům,

který klub pořídil za pakatel, a když se vyskytne nějaký lepší, bez váhání ho prodá.

Jakmile na to pomyslím, znervózním. Máma už několik let bojuje s depresemi a úzkostí. Trpí jimi od chvíle, kdy táta umřel při autonehodě. Tehdy řídil v opilosti. Byl jsem ještě dítě, ale mámina situace se od té doby markantně zhoršila.

Opustit Vancouver pro mě nepřípadá v úvahu. Nehodlám se vzdát sportu, který miluju, takže se tuhle sezónu prostě budu muset hodně snažit. Musím hrát co nejlíp a udržet si status výborného hráče, aby mě klub nevyměnil. Tenhle rok se budu potřebovat fakt hodně soustředit.

Ostatní hráči pokračují v tréninku a já si začnu v hlavě přehrávat, co o nich vím z předchozích zápasů. V minulosti už jsem proti Vancouver Storm hrál a jsou mi povědomí od pohledu, ale neznám je tak jako kluky ze svého původního týmu. Za New York jsem hrál sedm let – od svých devatenácti. I trenéři jsou pro mě cizí a tohle město mi nepřípadá jako domov od chvíle, co jsem odešel hrát za juniory. Právě teď se ale potřebuju udržet tady.

Bodne mě u srdce. Probíhá teprve první den tréninkového kempu, ale nikdy jsem nezažil takový tlak hrát co nejlíp.

Najednou zazní píšťalka a já spolu s ostatními hráči dobrušlím na střídačku.

„Hrajete ostře, hoši,“ prohlásí trenér, jakmile se shromáždíme kolem něj.

Na konci loňské sezóny, která byla pro Stormy jednou z nejhorších, se o Tateu Wardovi psalo v novinách. Tehdy oznámil, že se z něj stane jejich nový hlavní trenér. Je mu něco přes pětatřicet a není o moc starší než někteří vancouverští hráči. Kdysi ho čekala slibná kariéra ligového útočníka, kterou ale ukončilo zraněné koleno. Až do loňského roku dělal univerzitního trenéra a podle toho, co jsem se o něm dočetl v novinách, se k němu fanoušci staví dost skepticky.

Hlavní trenéři jsou obvykle starší a mají víc zkušeností s tréninkem na profesionální úrovni.

Ward po mně střelí pohledem a já pod maskou zatnu zuby.

„Příštích pár sezón nás čeká hodně práce,“ prohlásí a prohlédne si skupinku hráčů. „Loni jsme v lize skončili na spodních příčkách.“

Mezi hráči zavládne dusná atmosféra, ošívají se na bruslích a připravují se na nejhorší. V tuhle chvíli trenéři obvykle zmiňují chyby a slabé stránky. Všechno, co tým během minulé sezóny zkazil. Teď nám Ward určitě připomene, že si nemůžeme dovolit prohrát.

Což si moc dobře uvědomuju.

„Teď už se můžeme jediné zlepšit,“ řekne ale místo toho Ward a pousměje se na nás. „Běžte se vysprchovat a odpočiňte si. Uvidíme se zítra.“

Hráči slezou z ledu a já si se zamračením sundám masku. Jsem si jistý, že tahle Wardova příjemná a milá fasáda zmizí, jakmile za pár týdnů začne sezóna. Pak na nás začne vyvíjet opravdový nátlak.

„Streichere,“ zavolá na mě Ward, jakmile vyкроčím po chodbě směrem do šatny. Dojde až ke mně a počká, než se ostatní hráči odšourají převléknout. Na několik z nich uznale kývne. „Jak si zvykáš na nový tým?“

Přikývnu. „Dobře.“ Byt mám plný krabic, které jsem ještě neměl čas vybalit. „Ehm, děkuju, že jste mi zajistil byt. A stěhováky.“

Cítím, jak mi začínají tuhnout ramena, a pročísnu si vlasy. Strašně nerad od někoho přijímám pomoc.

Ward na mě jen mávne rukou. „Pomáhat hráčům usadit se je naše práce. Spousta z nich si dokonce řekne o asistenta. Může ti pomoci vybalit, zařídit stravování, postarat se ti o servis auta, venčit psa a tak.“

„Já žádného psa nemám.“

Zachechtá se. „Víš, co tím myslím. Jsme tu, abychom ti poskytl, cokoli budeš potřebovat, aby ses na ledě dokázal stoprocentně soustředit. S čímkoli budeš chtít pomoci, můžeš se obrátit na nás.“

Nepotřebuju pomoc, abych se na ledu soustředil. Celý život se mi zúžil na pouhé dvě věci, na kterých mi opravdu záleží – hokej a mámu.

„Dobře,“ řeknu, ačkoli hned vím, že ho o nic prosit nebudu.

Vždycky jsem byl člověk, co se o sebe dokáže postarat sám – a to se nezmění.

Ward najednou ztiší hlas. „Jestli tvoje máma potřebuje pomoc, můžeme to taky zařídit.“

Když jsem požádal o přeložení do Vancouveru, zavolał mi a chtěl vědět proč. Všechno jsem mu to vysvětlil. Je jediný, kdo o mojí mámě ví.

Zaplaví mě úzkost. Právě proto jsem si nikdy neměl pouštět hubu na špacír. Teď se do toho chtějí míchat i ostatní. Instinktivně se celý naježím a cítím, jak mi tuhnou ramena.

Letos mě čeká šílený záprah. Mám odehrát dvaosmdesát zápasů – půlku doma ve Vancouveru a půlku v jiných městech. Navíc mám samozřejmě tréninky s týmem, brankářským trenérem a cvičení ve fitku. K tomu budu muset docházet k fyzioterapeutovi, masérovi, sportovnímu psychologovi a osobnímu trenérovi.

Srdce se mi sevře směsicí soutěživosti a napjatého očekávání. Hokej hraju sportovně už od pěti a miluju výzvy. Být pod tlakem mě motivuje. Léta tréninku ze mě udělala člověka, který rád posouvá svoje limity a vyhrává.

Ale letos? S tím, jak je moje máma tvrdohlavá a jak intenzivní rozvrh budu mít, mě čeká ještě větší výzva než předtím.

Není to ale nic, s čím bych si neporadil – dokud se mi podaří zůstat soustředěný.

„Nic nepotřebuju,“ prohlásím úsečným tónem. „Děkuju.“

S mámou jsme už léta na všechno sami a mám to pod kontrolou. Tak jako vždycky.

Jakmile se vysprchuju a převléknu, skočím si na oběd a pak jdu domů, abych si dal šlofíka, než budu muset do fitka. Zrovna procházím

uličkou vedoucí od stadiónu na hlavní ulici, když od popelnic zaslechnu nějaký zvuk.

Z krabice tam na mě špulí zadek chlupatý hnědý pes. Když procházím kolem, zvedne hlavu a podívá se na mě. Celý čenich má zamazaný od těstovin se sýrem.

Zavrtí na mě ocasem a já na něj zůstanu zírat. Přijde mi, že je to fenka. Má tmavě hnědé oči, které se blýskají nadšením. Nedokážu určit, co je to vlastně za rasu. Má mezi osmnácti a třiatvaceti kily a možná je to kříženec labradora a kokršpaněla. Jedno ucho má kratší než to druhé.

Přicupitá ke mně o krok blíž a já couvnu.

„Ať tě to ani nenapadne,“ zarazím ji.

Fenka sebou plácne na zem, překulí se a ukáže mi břicho. Čeká, mává ocasem po chodníku sem a tam a jasně mi tím naznačuje, že chce, abych ji podrbal na bříše.

Kde má páníčka? Rozhlédnu se po uličce, ale jsme tu sami. Nakrčím nos a pozorně si ji prohlížím. Nemá na sobě žádný obojek a pod vrstvou těstovin má špinavý a mastný čenich. Její srst je příliš dlouhá, chlupy jí padají do očí, a i když nutně potřebuje ostříhat, všimnu si, jak moc je vyhublá.

Zmocní se mě neodbytný pocit, který se mi ani trochu nelíbí.

„Nežer to,“ přikážu jí, zamračím se a kývnu na odpadky. „Bude ti špatně.“

Ze strany tlamy jí začne viset růžový jazyk.

„Běž domů.“

Přestože to řeknu přísně, pořád čeká, až ji podrbu na bříše.

Bodne mě u srdce, ale pokusím se ten pocit ignorovat. Ne. Ta fenka není můj problém. Nechci nic, co by mě mohlo rozptýlit. Kurva, vždyť ani s nikým nechodím, jelikož ze zkušenosti vím, že holky vždycky chtějí víc, než jim dokážu nabídnout.

Nemůžu ji tady ale nechat. Mohlo by ji srazit auto nebo pokousat kojot. Mohla by sežrat něco, čím by se otráвила.

Mohl bych ale zavolat do nějakého útulku. Vytáhnu telefon, chvíli hledám na googlu a pak zavolám do nejbližší stanice.

„Za stadiónem v centru města je zatoulaná fenka,“ oznámím ženě, která to zvedne. V centru Vancouveru je jen jeden stadión, takže bude vědět, který myslím. Na druhém konci sluchátka zaslechnu štěkot dalších psů. „Mohl by ji tu někdo vyzvednout?“

Žena se zasměje. „Zlato, na to nám chybí personál. Budeš ji muset odvézt na jednu z poboček.“

Nadiktuje mi seznam útulků, kde přijímají psy, a pak zavěsí. Ty nejbližší jsou ale všechny plné, takže ji budu muset odvézt do toho, který je několik hodin jízdy autem za městem. Se svrašťelým obočím zůstanu zírat na telefon a pak znovu shlédnu na fenku.

Vyskočí na nohy, nespouští ze mě pohled a pořád u toho mává ocasem. Jako by si myslela, že jí dám pamlsek. Otravně se mi sevře hrud'.

„Co chceš?“ zeptám se fenky a ona zamává ocasem ještě úporněji. Obměkčí mě tím a musím spolknout knedlík v krku.

Nemůžu ji tu jen tak nechat.

Soustředěná a disciplinovaná část mého mozku si odfrkne. A co můj šílený rozvrh? O psa se přece postarat nezvládnu. Nedokážu si udělat čas ani na holku, aniž bych všechno posral. Rozhodně si teď nemůžu dovolit psa. Vždyť budu půlku sezóny na cestách.

Nechat ji tady ale nedokážu.

Už zase mává ocasem a vzhlíží ke mně svýma hnědýma očima. Zavezu ji do útulku, ale rozhodně si ji nenechám.

Večer sedím v autě před útulkem a prohlížím si malou, dobře udržovanou budovu. Zevnitř slyším štěkot. Vedle útulku stojí oplocený pozemek s hračkami pro psy a plastovým vybavením. Vypadá jako nějaké hřiště.

Fenka zvědavě vykukuje ven ze sedadla spolujezdce. Otevřu okno a nechám ji, aby si to tam očmuchala.

Na internetu jsem prošel několik stránek o zatoulaných psech a našel velmi dobře hodnocenou farmu, která je přijímá a hledá jim nové páníčky. Pečlivě si jejich nové majitele zkontrolují a o psy se výborně postarají.

Jsmo před nejlepším útulkem, který se mi podařilo najít, a musel jsem sem jet tři hodiny.

Znovu si celé místo prohlédnu a spolknou knedlík, co se mi udělal v krku. Představím si, že ji tu nechávám, a sevře se mi z toho srdce.

Fenka se na mě podívá a s vyplazeným jazykem začne těžce od-
dychovat.

„Já si tě nemůžu nechat,“ oznámím jí.

Stoupne si, pokusí se mi vylézt do klína a já si povzdechnu. Když jsem sem jel, neustále se snažila o to samé. Vyšplhá se na mě a položí si hlavu na područku.

Kurva. Kdybych věděl, jak těžké to bude, vykašlal bych se na to.

Teď ale lžu. Ani náhodou bych ji v té špinavé uličce nenechal.

V hlavě si projdu všechny důvody, proč bych si ji neměl vzít k sobě. Nikdy jsem žádného psa neměl a netuším, jak se o něj vlastně starat. Máma má celkem závažné psychické problémy, a ať už to chce přiznat, nebo ne, potřebuje mě. Musím se soustředit na hokej. Od chvíle, co jsem se rozešel se svojí bývalkou, Erin, když nám bylo oběma devatenáct, nevyhledávám žádné závazky. Pes je závazek celkem velký a potřeboval bych mu přizpůsobit svůj nabitý kalendář.

Přesto zaváhám. Znovu si prohlédnu útulek a snažím se najít jakýkoli důvod, proč ji tu nenechat. Na zahradě roste trochu plevele a fasáda potřebuje přemalovat. Na dvorku je několik děr, které tam nejspíš vyhrabali psi. Sám si teď sice psa nemůžu dovolit, ale zároveň je mi jasné, že ji tu nemůžu nechat.

Není to tu pro ni dost dobré.

Promnu si hřbet nosu. Už teď vím, že není o čem dál přemýšlet.
Kurva.

„Poslyš...“

Zvedne hlavu a vzhledne ke mně s rozzářenýma očima. Bodne mě u srdce.

„Nechceš bydlet se mnou?“ zeptám se jí a ona se na mě dál roztomile dívá. „Aha, ty chceš pamlsek.“

Vykrouť se mi, seskočí mi z klína na sedadlo spolujezdce a začne vyčkávat. Natáhnu se na zadní sedačku a otevřu pytlík pamlsků, který jsem jí koupil. Pár jich jí dám a sleduju, jak je nedočkavě hltá.

Rozhodl jsem se, a tak můžu vesele ignorovat malý hlásek v hlavě, který mi říká, že je to špatný nápad. Dívám se, jak se fenka na sedadle spolujezdce stáčí do klubíčka a usíná. Mám dost peněz na to, abych letos požádal o asistenta, a vím, že o ni bude dobře postaráno.

Prolistuju kontakty v telefonu a vyhledám číslo, na které chci zavolat.

„Streichere,“ pozdraví mě Ward, jakmile to zvedne.

„Zdravím,“ promnu si čelist a zase se mi z toho všeho sevře žaludek. „Rozmyslel jsem si to. Nakonec toho asistenta potřebovat budu.“

Kapitola 2

PIPPA

Stojím před bytovým domem, kde bydlí Jamie Streicher, a srdce mi bije jako splašené.

Když jsem ho viděla naposledy, zrovna jsem si v jídelně na střední polila bílé tričko modrou mraženou šťávou. Vzpomenou si na jeho chladný, lhostejný pohled a to, jak si mě prohlédl zelenýma očima, než se znovu začal soustředit na konverzaci se zbytkem hezkých a populárních sportovců.

Ted' se mám stát jeho asistentkou.

Vždycky to byl příšerný kretén, ale bože, už tehdy byl neuvěřitelně sexy. Měl husté tmavé vlasy, které byly po zápasech vždycky trochu rozcuchané. Ostrou čelist a silný nos. Široká, mohutná ramena a vysokou postavu. *Strašně vysokou*. Bylo nefér, jak tmavé měl řasy. Navíc si nikdy neprošel trapným pubertáckým obdobím, které trvalo celé moje dospívání. Vždycky byl tichý, uměl si zjednat respekt a působil nabručeně, což mě stejnou měrou znervózňovalo i fascinovalo. Spolu s každou druhou holkou polovinou kluků ve škole.

Panebože. Zhluboka se nadechnu a na klávesnici u zvonků zadám kód. Jamie mi otevře dveře, aniž by pronesl jediné slovo. Ve výtahu mířícím do jeho střešního bytu se mi sevře žaludek.

Už dávno nejsem šprtka ze školní kapely. Už jsem vyrostla. Od střední uběhlo osm let. Už do něj nejsem poblázněná.

A tuhle práci potřebuju. Jsem úplně na mizině a v současnosti přespávám u sestry na gauči. Po pouhém týdnu jsem dala výpověď z hrozně práce v *Barryho párcích v rohlíku*. Bez jakéhokoli odstupného. Tu práci jsem vzala, jen abych mohla splatit účty a přispět Hazel na nájem. I kdybych se chtěla vrátit – což nechci –, zpátky už by mě nevzali.

Kromě toho si mě Jamie určitě nepamatuje. Naše střední byla obrovská a já byla hudebně založená šprtka, která se pořád ochomýkala kolem ostatních děcek z kapely. On byl sexy hokejista. Navíc jsem o dva roky mladší, takže jsme spolu ani nechodili do třídy a neměli společné přátele.

On je jeden z nejlepších brankářů z celého NHL a vypadá jako bůh. Skutečnost, že není ochotný se k někomu vázat, jeho přitažlivost navíc jen umocňuje. Loni mu dokonce nějaká holka hodila na led kalhotky – bylo to ve všech sportovních novinách.

Určitě si mě nebude pamatovat.

Blížím se k jeho poschodí a sleduju, jak se číslo na displeji výtahu zvyšuje.

Určitě bude mít plné ruce práce s tréninkem a cvičením. Ani se nebudeme vídat.

A tuhle práci vážně moc potřebuju. Hudebního průmyslu a slavných idiotů už mám po krk. Ve škole jsem studovala marketing a je načase, abych to zúročila. Problém tkví v tom, že jiná volná místa v marketingu ve Vancouveru vyžadují přinejmenším pětiletou praxi, takže by mě na ně rozhodně nepřijali. Podle méjí sestry Hazel, která pracuje jako fyzioterapeutka pro Vancouver Storm, tým zanedlouho začne hledat někoho v mém poli působnosti. Navíc říkala, že nejradši přijímají někoho z vlastních řad.

Když pro ně teď začnu pracovat jako asistentka, dostanu k tomu příležitost. Bude to jen dočasně. A když mi to půjde, práce v týmovém marketingu je napůl moje.

Dveře výtahu se v nejvyšším patře otevrou a já dojdou k Jamieho bytu. Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila. Vůbec to ale nefunguje a já pořád cítím, jak mi srdce buší jako splašené.

Připomenu si, že tuhle práci potřebuju.

Zaklepu, dveře se otevrou a mně se zvýší tep, jako bych právě vyběhla všechna poschodí pěšky.

Jamie zmužněl a je ještě přitažlivější než předtím. A když ho teď vidím na vlastní oči? Je to až nefér.

Jeho mohutná postava vyplňuje celý rám dveří. Je o třicet centimetrů vyšší než já a i pod sportovním tričkem s dlouhými rukávy je poznat, že má naprosto dokonalé tělo. Tenký materiál se napíná přes jeho široká ramena. UVědomím si, že v bytě za ním štěká a prohání se nějaký pes, ale když se Jamie opře rukou o rám, sleduju jeho pohyb. Má vyhrnuté rukávy a já se zastavím pohledem na jeho předloktí.

Jen z předloktí Jamieho Streichera by kterékoli holce zvlhly kalhotky.

UVědomím si, že na něj zírám, a přinutím se vzhlédnout mu do tváře.

Bože. Sevře se mi z toho žaludek. Pubertácká zamilovanost, kterou jsem prožívala před několika lety, okamžitě znovu ožije a projede mnou jako kulový blesk. Pořád má nádherně tmavozelené oči, které mi připomínají různé odstíny hlubokého lesa. Srdce mi spadne až do kalhot.

„Ahoj,“ vydechnu a pak si odkašlu. Hoří mi celý obličej. „Ahoj,“ zopakuju hlasitěji a nasadím si na tvář veselý úsměv. „Jsem Pippa, tvoje nová asistentka.“ Rukou si uhladím culík.

Chvilku nijak nereaguje a na obličeji má neutrální výraz, ale pak si mě prohlédne a zatváří se skoro našťavaně.

Okamžitě se mi rozutíkají všechny myšlenky. Slova? Vůbec žádná mě nenapadají. Nezmůžu se ani na jedno. Má husté, krátké a trochu kudrnaté vlasy. Navíc jsou mokré, jako by právě vylezl ze sprchy. Nejradši bych je prohrábla prsty.

Nespouští ze mě pohled, který je čím dál tím nepřátelštější. Pak si povzdychne, jako bych mu už teď lezla na nervy. Přesně takhle mi připadal na střední – neurvalý, neustále vytočený a mrzoutský. Ne že bychom spolu tehdy někdy mluvili.

„Super.“ Zní to jako nadávka. Jako bych byla ten poslední člověk, kterého chce vidět. Otočí se a vydá se zpátky do bytu.

Věděla jsem, že si mě nebude pamatovat.

Přinutím se suše nezasmát. Je mi trapně a nemůžu tomu uvěřit. Nevím, proč mě jeho postoj překvapuje. Jestli jsem se od svého bývalého Zacha a jeho kámošů něco naučila, tak to, že pohledným a známým lidem je dovoleno chovat se jako naprostí kreténi. Všichni jim to vždycky milerádi odpustí.

Jamie Streicher je úplně stejný.

Otevřené dveře si vyložím jako znamení, že mám jít za ním. K nohám se mi okamžitě přiřítí fenka a vyskočí na mě. Má na sobě růžový obojek a já si ji okamžitě zamiluju.

„Dolů,“ poručí jí Jamie přísným hlasem, ze kterého mě zasvrbí zátylek. Fenka ho ale ignoruje, nepřestává mi skákat na nohy a zuřivě vrtí ocasem.

„Ahoj, pejsku.“ Dřepnu si, a když se mě pokusí olíznout na pozdrav, zasměju se.

Vyzařuje z ní bláznivá, divoká energie. Tlapkami ťape po podlaze a mává ocasem tak prudce, až mám pocit, že jí asi za chvíli upadne. Zadek se jí houpe ze strany na stranu nejroztomilejším možným způsobem a já ji podržu na místě nad ocasem.

Nejspíš jsem se právě zamilovala.

Jamie si nesouhlasně odkašle. Okamžitě se mě zmocní trapný pocit, ale potlačím ho. Jsem tu, abych mu s fenkou pomohla, tak co má za problém? Když se znovu napřímím, cítím, že mi hoří tvář.

A jeho byt? Je to jedno z nejhezčích míst, jaké jsem kdy navštívila. Vlastně jedno z nejhezčích míst, jaké jsem kdy *viděla*. Okna

sahající od podlahy ke stropu zabírají celá dvě patra a dopravají mu výhled na jezero a pohoří North Shore, takže otevřený obývací pokoj s kuchyní zalévá světlo. Celá kuchyň se leskne a je prostorná, a i když obývací pokoj zabírají stěhovací krabice a psí hračky, ohromný rozkládací gauč působí neuvěřitelně pohodlně a útulně. Všimnu si schodů, které nejspíš vedou nahoru do ložnic. Z oken vidím na Severní Vancouver a hory. I když je venku bouřlivé počasí a právě prožíváme tu nejhorší část deštivé a ponuré vancouverské zimy, pohled ven z okna mě i tak dostane do kolen.

Vsadím se, že tu někde má i obrovskou vanu.

„Jak se jmenuje?“ zeptám se Jamieho a pohládím fenku. Ta se ke mně tulí a všechna ta pozornost se jí zjevně moc zamlouvá.

Zacuká mu v čelisti a z toho, jak na mě zírá, se mi sevře žaludek. Jeho zelené oči jsou neuvěřitelně ostré a vnímavé a já se začnu sama sebe ptát, jestli se vůbec někdy usmívá. „Nevím.“

Na zemi blízko gauče leží obrovský měkký pelíšek a všude po obývacíku se povaluje asi stovka barevných hraček. Na podlaze v kuchyni stojí miska s vodou a prázdná miska na žrádlo. Na lince je i obrovský, z poloviny prázdný pytlík s pamlsky. Fenka přeběhne k jedné z hraček, donese ji Jamiemu k nohám a pak na něj vzhledne a zavrtí ocasem.

„Už musím na stadión, tak to pojďme urychlit,“ prohlásí Jamie, jako bych plýtvala jeho časem. Projde kolem mě, a když mě mine, do nosu mě udeří jeho vůně.

Skoro se mi z ní protočí panenky. Voní neuvěřitelně. Může za to těžko definovatelné aroma pánského deodorantu – ostré, kořenité, odvážné, čerstvé a čisté zároveň. Jeho voňavka se nejspíš jmenuje Lavina nebo Hurikán nebo něco podobně mocného a nezastavitelného. Chci se mu obličejem zabořit do trička a nasát do sebe vzduch. Nejspíš bych z toho omdlela.

Zatímco prochází kuchyní a ukazuje mi, kde najdu granule, překvapí mě, jak mocně a zároveň ladně se pohybuje. Pod tričkem na

zádech se mu napínají svaly. Má neuvěřitelně široká ramena a je fakt vysoký.

Uvědomím si, že se mi ještě ani nepředstavil. Tohle dělaly i celebrity během Zachova turné, když se za ním po koncertu stavily v zákulisí. Jako by čekaly, že budete automaticky vědět, kdo jsou.

„Budeme spolu komunikovat výhradně přes e-mail nebo zprávy,“ oznámí mi Jamie. „Chci, abys ji venčila, krmila a dávala pozor, aby se nedostala do maléru. Už jsem ji vzal k veterináři a psímu kadeřníkovi.“ Znovu k ní zabloudí pohledem.

Konejšivě se na něj usměju. „To zvládnou.“

„Fajn,“ pronese ostře.

Páni. Pan Šarmantní. Ztěžka polknu. Je neuvěřitelně panovačný. Celá se zachvěju a cítím, jak z toho dostávám husí kůži. Vsadím se, že v posteli je úplně stejný.

„Přesně to je náplní tvojí práce,“ dodá.

Cítím, jak se mi zvedá žluč, ale potlačím to. Už mi není šestnáct. Něčemu jsem se přiučila a kluky jako on znám. Po Zachovi už vím, že se už nikdy nesmím zamilovat do nikoho jako on – do někoho slavného. Kluka s egem. Kluka, který si myslí, že si může dělat, co chce. A to bez jakýchkoli následků.

Kluka, kterého nakonec omrzím, načež se mě zbaví.

„Když mám večer zápas, vždycky se po obědě prospím na gauči,“ informuje mě přes rameno, zatímco za ním lezu nahoru po schodech. „Potřebuju naprosté ticho.“

Musím se hodně přemáhat, abych nezasalutovala a nevykřikla: *Pane, ano, pane!* Něco mi říká, že by se nezasmál. „V tom případě ji přes oběd budu brát na dlouhé procházky.“

Souhlasně zamručí. Nejspíš se jedná o jeho verzi slz štěstí.

Nahoře na chodbě se zastaví u otevřených dveří. Pokoj je až na pár velkých krabic a matraci obalenou platem prázdný.

„Tehle pokoj je můj?“ zeptám se.

Zamračí se. Přeběhne mi mráz po zádech.

„Totiž – tohle bude pokoj, kde budu spát, když tu nebudeš?“
upřesním, aby si nemyslel, že se ho snažím sbalit nebo něco takového.
„Když se budu starat o tvoji fenku.“

Zkříží ruce na prsou. „Ano.“

Ze způsobu, jakým na mě zírá, se mi vnitřnosti kroutí jako špagety na vidličce. Znovu se nervózně usměju a on se zamračí ještě víc.

„Super,“ v podstatě jen pípnu.

Kývne bradou ke koupelně na konci chodby. „Tahle koupelna je pro tebe. Já mám v pokoji vlastní.“

Spočine na mně intenzivníma očima a já se pokusím neošít. Tenhle kluk mě nemá *ani trochu* rád, ale jakmile si uvědomí, jak moc mu usnadním život, určitě změní názor. Navíc mě skoro vůbec neuvidí.

O tuhle práci nehodlám přijít.

Kapitola 3

JAMIE

V pokoji se mi zjevila Pippa Hartleyová, hraje si s mojí fenkou a já se stěží dokážu nadechnout. Když jsem otevřel dveře, myslel jsem, že se mi to všechno jenom zdá.

Má sice delší vlasy, ale stejně nesmělý úsměv a rozzářené modrošedé oči, které mě nutí zapomínat na to, jak se vlastně jmenuju. Stejně jemný a melodický hlas, který jsem se na střední vždycky snažil zachytit, když mluvila nebo se smála s ostatními pubertáky z kapely.

Ale teď, když dospěla, je naprosto nádherná. Neuvěřitelná kočka. Na nose a tvářích má pihy od slunce a v jejích světlehnědých vlasech, které nejsou ani úplně hnědé, ani blondaté, si všimnu pár zlatých pramenů. Na střední nosila rovnátka, což bylo strašně roztomilé, ale teď mi její úsměv skoro vyrazí dech.

Jsem Pippa, představila se mi u dveří, jako by si mě nepamatovala. Netuším, proč jsem z toho byl tak zklamaný.

„Chceš, abych ti pomohla vybalit?“ zeptá se, zatímco se s fenkou přetahuje o hračku. „Taky bych mohla skočit nakoupit nebo ti připravit něco k jídlu.“

Zatímco mluvím, sleduju krásnou křivku jejích rtů. Vypadají hebece a mají nádherně růžový odstín. Stejně jako kdysi.

Kurva.

„Ne,“ řeknu ostřeji, než chci, ale to je tím, že se mi dostala pod kůži.

V přítomnosti Pippy Hartleyové se zaboha nedokážu soustředit. Na střední to bylo to samé.

Okamžitě si vzpomenu, jak jsem na chodbě před učebnou hudby poslouchal, jak zpívá. Měla ten nejkrásnější, nejzajímavější a nejkouzelnější hlas, jaký jsem kdy slyšel. Sladký, ale když zpívala v určitých tóninách, trochu chraptivý. Silný, ale v některých okamžicích i jemný. Vždycky ho měla naprosto pod kontrolou a věděla, co s ním. Před ostatními ale nikdy nezpívala. To vždycky dělal ten její pitomý Zach a ona ho jenom doprovázela na kytaru.

Zajímalo by mě, jestli pořád zpívá.

A taky jestli je pořád s ním. Ostře do sebe nasaju vzduch. V létě jsem viděl jeho stupidní obličej, kterému bych nejradši dal pěstí, na billboardu. Skoro jsem sjel z dálnice. *Tenhle* kretén má zahajovat turné? Vždyť tehdy skoro ani neuměl hrát na kytaru a nezpíval zrovna dvakrát slavně.

Ne jako Pippa. To ona má talent.

Ani o osm let později nemůžu přestat myslet na tu chvíli na chodbě. Netuším proč a vím, že na tom ani nesejde.

Fenka zatřese hračkou, kterou Pippa pořád drží v ruce. Pippa se zasměje.

Potřebuju odsud co nejrychleji zmizet.

„Už musím na trénink.“ Z linky seberu klíče a přehodím si batoh přes rameno.

„Měj se,“ zavolá na mě, když procházím dveřmi.

Odpoledne po tréninku se chystám otevřít dveře od bytu, když mě zarazí nějaký zvuk. Zůstanu tam stát s rukou na klice.

Zpěv. V bytě mi hrají Fleetwood Mac a přes melodii písně se nese její jasný, veselý a příjemný hlas. Zpívá ji přesně tak, jak by měla, ale zároveň do ní vnáší vlastní osobnost. Je to něco speciálního – něco, co dokáže jen Pippa.

Nedokážu se ani hnout. Jestli vejdu dovnitř, určitě přestane zpívat.

Okamžitě se ve mně rozezní výstražný alarm, protože tohle je přesně to, co si nesmím dovolit. Měla přece odejít dřív, než dorazím domů.

Letos kolem sebe Pippu mít nemůžu. Uběhlo pouhých pár hodin, a už jí mám plnou hlavu.

Jakmile otevřu dveře, vidím, že moje nová asistentka vybaluje krabice s věcmi do kuchyně. Natahuje se nahoru, aby na policičku postavila sklenici, a naklání se při tom přes linku tak, že mám ničím nerušený výhled na její neuvěřitelný zadek.

Najednou začnu být rozčilený. Tohle je rozhodně ta poslední věc, co teď potřebuju.

Rozhlédnu se po bytě a zjistím, že vybalila většinu krabic. Zařídila mi obývací a na policičku v knihovně postavila fotku mojí mámy. Nábytek mi rozestavěla jinak, než jsem měl v bytě v New Yorku. Křeslo s podnožkou postavila čelem k oknu s výhledem na Severní Vancouver, jehož světla sem dopadají přes jezero. Fenka leží stočená do klubíčka na gauči a spí.

Se směsicí úlevy a zmatku zkřížím ruce na prsou. V bytě to vypadá hezky a začínám se v něm cítit jako doma. Vybalování jsem se děsil, ale teď už je skoro hotové.

Dokonce mi ani nevadí, že fence dovolila spát na gauči.

Přestane zpívat a ohlédne se přes rameno. „Jé, ahoj,“ pozdraví mě. Pak zalapá po dechu, shlédne na telefon na lince a zabloudí ke mně pohledem. „Promiň. Neuvědomila jsem si, kolik je hodin.“ Opráší si ruce a přejde ke dveřím. „Jaký byl trénink?“ zeptá se, zatímco si nazouvá tenisky.

Milý a zvídavý způsob, jakým se mě ptá, mě vezme za srdce a mám pocit, jako by se mi zahřálo a roztáhlo v hrudi. Ani trochu se mi to nelíbí. Dostanu zvláštní nutkání prozradit jí, jak moc jsem z letošní sezóny nervózní.

„Fajn,“ odpovím místo toho ostře a ona na mě vytřeští oči. Kurva. Vidíte? Právě proto to nebude fungovat. Až moc mi záleží na tom, co si o mně myslí.

„S Daisy jsme se dvě hodiny procházely po parku a pak jsem se ji skoro celý večer pokoušela naučit pár triků.“

Svraštím obočí. „Daisy?“

Pokrčí rameny a usměje se na fenku na gauči. „Musí se přece nějak jmenovat.“ Sebere svoji tašku. „Před hodinou jsem ji ještě vyvenčila, abys už nemusel.“

Pokusím se říct něco jako *děkuju*, ale nakonec ze mě vypadne jen zamručení.

Útlou rukou si uhladí culík, dvakrát zamrká a věnuje mi stejně veselý úsměv jako předtím – ten, na který jsem myslel celý trénink.

Pak jí zčervenají tváře a začne vypadat trochu rozpačitě. „Teď už radši vypadnu.“ Přehodí si tašku přes rameno a znovu se na mě rychle a stydlivě usměje. „Zítra ráno dorazím, až už budeš na tréninku. Dobrou, Jamie.“

Pohled mi sklouzne k jejím krásně tvarovaným rtům a zaplete se mi jazyk. Nejspíš si teď myslí, že jsem natvrdlý z toho, kolikrát jsem dostal do hlavy pukem.

Odejde a já tam pořád stojím a zírám na dveře.

Možná bych nemusel –

Ihned tu myšlenku zapudím, jako bych rozplácl komára. Pippa musí pryč. Ze zkušenosti s mámou a po jednom vztahu, o který jsem se pokusil první rok v NHL, vím, že když žongluju s příliš mnoha míčky, jeden určitě pustím. Tak jako vždycky.

Jakmile se za Pippou zavřou dveře, vytáhnu telefon a zavolám Wardovi.

„Streichere,“ pozdraví mě.

„Trenére.“ Nervózně si pročísnu vlasy. „Potřebuju novou asistentku.“

Kapitola 4

PIPPA

„Vy mě propouštíte?“ zopakuju následující den ráno do telefonu a zmateně zamrkám. Stojím u dveří Hazelina bytu a nazouvám si boty, abych se vydala k Jamiemu. V hlavě se mi pomíchají myšlenky a nechápavě svráštím čelo. „Já to nechápu.“

Žena z týmové kanceláře si povzdechne. „Neberte si to osobně. Tihle kluci dokážou být dost nároční.“

Sevě se mi žaludek. Vyhozená po jednom jediném dni. Až se budu ucházet o práci v týmovém marketingu, nebude to vypadat dobře.

Vážně jsem si myslela, že jsem včera odvedla skvělou práci. Vybalila jsem mu většinu věcí, a když dorazil domů, Daisy už byla pěkně unavená. Vlastně mě bavilo se s ní procházet a pouštět si v bytě hudbu, zatímco jsem ji měla neustále za patami.

Zmocní se mě panika. Sakra. Potřebuju si vydělat nějaké peníze, a to *hned*. Musím se vystěhovat z Hazelina mrňavého bytu. Nemůžu se vrátit do Barryho párků v rohlíku – stačí vzpomínka na to, jak úchylně na mě majitel zíral, a musím potlačit dávivý reflex. Nemluvě o tom, jak strašně jsem po směnách páchla.

Vyhozená. Rodiče z toho určitě vyletí z kůže. Po dvou promarněných letech života, kdy jsem se za Zachem plahočila po turné, vážně moc chtěli, abych si vybuodovala kariéru v marketingu – v oboru, který jsem vystudovala. Uvítali by, kdybych si našla stálou a pořádnou práci. V kanceláři. Nějakou, kde bych dostávala bonusy. A která nebude

spojená s hudebním průmyslem. Dřeli jako mezci, aby mi zaplatili školné. Rodiče nejsou bohatí, a abychom s Hazel měly to, co se jim nepoštěstilo, museli hodně obětovat.

Chci, aby na mě byli pyšní.

Poděkuju ženě, zavěším a sklopím pohled k podlaze. Opře se do mě realita a svěsím ramena. Je to vážně nefér.

Dveře vedle mě se najednou otevrou a praští mě. Pokusím se jim vyhnout, ale zakopnu o jednu ze stěhovacích krabic a svalím se přímo na zadek.

„Promiň!“ vykřikne Hazel a s vytřeštěnýma očima mi pomůže vstát. „Jsi v pořádku?“

Promnu si paži a trhnu sebou. „Nic mi není. Neměla jsem stát přímo před dveřmi.“

Hazel bydlí v mrňavé garsonce, jelikož Vancouver je šíleně drahý. Proto tuhle práci potřebuju, jestli se od ní chci někdy odstěhovat.

„Jak to včera šlo?“ Vydá se do kuchyňského kouta a z tašky vytáhne suroviny na smoothie.

Když jsem včera večer dorazila domů, právě učila lekci jógy. Sice pracuje jako fyzioterapeutka pro tým, ale její skutečnou vášní je předvádět jógu. Dneska před prací vedla ranní lekci.

Oznámím jí nepříjemnou novinku, kterou jsem se před chvilkou dozvěděla, a ona na mě zůstane zírat s otevřenou pusou. „A ani ti neřekli proč?“

„Ne.“ Vzedme se ve mně vlna vzteku a sevře se mi žaludek. „Ale choval se ke mně jako naprostý kretén. Celou tu dobu mi řekl sotva dvě slova. Jen na mě pořád našťavaně zíral.“ Přimhouřím oči jako on a mrzutě zamručím.

Hazel zvedne tmavé obočí. Má tmavší vlasy než já – čokoládově hnědě oproti mým špinavě blondatým. „Myslíš, že si tě pamatuje?“

„Ne. Ani trochu.“ Zuju si boty a vrátím je do skříňky na chodbě. „Ani se mi nepředstavil.“

Z kuchyně se na mě ušklíbne. „Drzoun.“

„Že jo?“ Zakroučím hlavou a svalím se na gauč. „Byl fakt drzý. Je mi jasné, že je to sexy bohatá celebrita, ale já jsem taky člověk, ne?“

„Přesně tak.“ Hazel přikyvuje tak rozhodně, až jí poskakuje culík. „Jsi člověk a zasloužíš si respekt.“

„Respekt?“ vyprsknu. „Vždyť to slovo ani nezná. Choval se ke mně jako k bleše, která na něj vyskočila z popelnice.“

Hazel nakrknuté vycení zuby. „Nenávidím ho. Zatracení hokejisti!“ Přimhouří oči. „Všichni jsou kreténi.“

Na vysoké Hazel chodila s hokejistou, který ji podváděl. Je to hodně barvitá historka, takže ji radši nechci znovu vytahovat.

„Kreténi,“ zopakuju po ní a zkřížím ruce na prsou. Nohou na podlahu nervózně vyklepávám nepravidelný rytmus a sípu vzteky. Včera jsem si vedla dobře a na tuhle práci se skvěle hodím.

Kvůli Zachovi jsem přišla o většinu sebevědomí, a teď tohle? Copak se kope do někoho, kdo už bezmocně leží na zemi?

V myšlenkách zabloudím k minulému měsíci, kdy jsem na letišti čekala na let domů. Manažerka Zachova turné mi zavolala uber. Myslela jsem, že mě zaveze na místo, odkud bude odjíždět autobus, abychom společně odcestovali na další místo, kde jsme měli hrát. Místo toho mě ale řidič vzal na letiště, a když jsem zmateně začala obvolávat lidi, nikdo mi to nezvedl.

Nakonec mi zavolal sám Zach.

„Do háje,“ zaklel. „Fakt tě poslala rovnou na letiště? Chtěl jsem si s tebou nejdřív promluvit.“

Pak se se mnou rozešel po telefonu. Řekl, že se z nás stali dva rozdílní lidé, že už nejsme pubertáci a že chce zjistit, kým se beze mě může stát. Chodili jsme spolu osm let, už od druháku. A on přikázal jednomu ze svých zaměstnanců, aby mě poslal zpátky domů.

Když v posledním ročníku na vysoké vyrazil na turné, zařídil, abych se na něm podílela a asistovala koordinátorovi, abychom

nemuseli udržovat vztah na dálku. Když si nevěděl rady s písničkou, pracovali jsme na ní spolu, já skládala melodii na kytaru a pomáhala mu s textem. Obětovala jsem celý život tomu, abych se za ním mohla vláčet a on si uskutečnil svůj sen.

Když si vzpomenu, jak jsem brečela na letišti na záchodcích a jak ztraceně a opuštěně jsem se cítila, rozhoří se mi celá tvář. Cítila jsem se nechtěně, jako pytel odpadků, který někdo pohodil u silnice.

Kluci jako Zach a Jamie? Myslí si, že se kolem nich točí celý svět. Že jakmile o někoho ztratí zájem, můžou se ho jednoduše zbavit. Vzedme se ve mně stud, který se ale ihned změnil na vztek.

Už mám po krk být holkou, které všichni jenom dávají kopačky. Odhodlaně se napřímím. „Půjdu si s ním promluvit.“

„Ehm...“ Hazel vytřeští oči a zarazí se s rukama na mixéru. „Myslím, že to není moc dobrý nápad.“

Při představě, že vynadám Jamiemu Streicherovi, se mi zvýší tep. Už mě unavuje nechávat se chlapy zašlapat do země.

„Vždyť mi pořád říkáš, že musím to, co chci, vykřičet do světa,“ odpovím Hazel.

„Jasně, *do světa*. Ne na něj. Nejspíš na tebe zavolá policii.“

„Nikoho nezavolá.“ Představím si, jak mě vlastníma rukama vynáší z bytu a přehazuje si mě přes rameno. Dostanu z toho zvláštní pocit mezi nohama. Páni, ta představa se mi vážně moc líbí.

Ale to je jedno. Na tom nesejde. Je to sice největší kretén na světě, ale já tuhle práci potřebuju.

Hazel se hlasitě zasměje. „Bude se o tobě psát na titulní straně v novinách. *Místního hokejistu obtěžuje šílená stalkerka*.“

„Já ho přece nechci obtěžovat. Jen chci zpátky svoji práci.“

Možná má pravdu a vtrhnout k němu s horkou hlavou není ten nejlepší nápad. Hazel se otočí zpátky k lince, aby rozmixovala smoothie. Když otevře skříňku, všimnu si formy na muffiny, ve které jsem minulý týden pekla.

Dostanu nápad. Hazel má pravdu. Když k němu jen tak vtrhnu a poručím mu, ať mě znovu přijme, bude si myslet, že jsem šílená.

Když k němu ale přijdu s *cupcakes*, jen mu připomenu, jak skvělou asistentkou bych byla. Nikdo nezavolá policii na někoho, kdo mu přinesl *cupcakes*.

Jakmile svůj plán prozradím Hazel, vysměje se mi. „Nechám si zapnutý telefon pro případ, že bys potřebovala zaplatit kauci na policejní stanici.“

O dvě hodiny později už jsou *cupcakes* vychladlé a ozdobené. Zvenčí je pokrývá perfektní poleva a veselá barevná posypka. Naplněné jsou ale vztekem. Když jsem je dělala, míchala jsem těsto jako divá a vybila jsem si na něm veškerou frustraci ze Zacha, Jamieho a celé svojí nanicované existence.

Z rozvrhu, který mi Jamie dal, vím, že za deset minut dorazí domů, takže *cupcakes* vložím do dózy a připravím se na odchod.

Když si nazouvám boty, Hazel se na mě zazubí. „Držím ti palce, divoženko.“

Po cestě do Jamieho bytu se spustí déšť. Zapomněla jsem, že počasí ve Vancouveru je nevyzpytatelné, takže jsem si na sebe nevzala kabát s kapucí. U semaforu se kousnu do rtu a začnu přemýšlet o tom, jestli bych se neměla vrátit a převléknout se.

Ne. Už teď cítím, jak se mě zmocňují pochyby. Jestli se vrátím, zpátky už nepůjdu.

Tu práci *potřebuju*. Musím si sehnat peníze. Musím Hazel přestat okupovat byt a vybudovat si nějakou pozici u týmu, abych získala práci v marketingu a mohla se v životě někam pohnout. Už se z toho nemůžu vykroutit.

Tu práci dostanu zpátky.

Kapitola 5

JAMIE

Snažím se trochu prospat, ale nedokážu přestat myslet na svoji hezkou asistentku.

Bývalou asistentku.

Sakra. Vyhlédnou z okna ložnice a všimnu si, že venku lijí jako z konve, což odpovídá mojí současné náladě. Celý den jsem na ni nepřestal myslet. Proč mi na ní vůbec tak záleží? Určitě nebude mít problém sehnat si práci někde jinde.

Ihned mě zaplaví nepříjemný pocit. Ani trochu se mi nelíbí představa, že zařizuje byt někomu jinému, usmívá se na něj a zpívá mu v kuchyni.

Najednou se ozve zaklepání. Zamračím se. Nikoho jsem k sobě nezval. Jakmile dojdu ke dveřím, Daisy už je u nich, očmukává je a vrtí ocasem.

Otevřu je a zůstanu stát jako opařený.

Pippa má pod očima rozmazanou řasenku. Ona brečela? Bodne mě u srdce, ale pak si všimnu, že nemá zarudlé oči. Její vlasy jsou celé promočené a ofina se jí lepí k čelu. Trochu se uvolním. Jakmile mě spatří, napřímí se a roztáhne chřípí. Letmo si uvědomím, jak strašně je to roztomilé.

„Ahoj,“ pozdraví mě a já si všimnu, jak namáhavě polyká. Zamrká na mě.

Je nervózní. V ruce drží plastovou dózu s několika cupcakes.

Znovu se zamračím. „Jak ses dostala nahoru?“ Potřebuje přece klíče nebo jí musím otevřít dveře bzučákem.

Mávne rukou. „Chlapi na recepci si mě pamatovali ze včerejška a uplatila jsem je cupcakes.“

Samozřejmě, že ji pustili nahoru. Tahle holka by ukecala i poldu, aby jí dal pistoli. Jediné, co by musela udělat, je usmát se, pohodit cuklím, a polda by se jí hned ptal: *Chceš k tomu i náboje?* V hrudi ucítím zvláštní a nevysvětlitelný tlak a poprvé za hodně, hodně dlouho se mě zmocní nutkání se usmát.

Vrazí mi dózu do rukou. „Ty jsou pro tebe.“

Zvednu obočí a zůstanu na ně zírat přes průhledné plastové víko. „Cupcake už jsem neměl víc než deset let.“

Vytřeští na mě oči. „Cože? To je fakt smutné.“ Pak v zrcadle za mými zády, které tam musela včera sama pověsit, spatří svůj odraz. „Panebože.“ Přejede si prstem pod očima, aby si otřela rozmazanou řasenku. „Vážně vypadám takhle? Kristepane!“

Ví doufám, že jsem ji vyhodil?

Obrátí se zpátky ke mně a zhluboka se nadechne. „Včera jsem odvedla dobrou práci.“

Zaváhám, jelikož musím uznat, že má pravdu.

„Ne.“ Zčervenají jí tváře. „Skvělou práci. Dokážu se bez problémů postarat o cokoli, co budeš potřebovat. A ty ses mi ani nepředstavil.“ Naštvaně sevře rty. „Kdo si vůbec myslíš, že jsi? Ryan Gosling? Nemůžeš mě jen tak vyhodit jako naprostý kretén.“

Ryana Goslinga náhodou znám. Loni jsem ho poznal na večírku NHL, na který byl pozvaný celý tým. Je to moc milý chlap. Mnohem milejší než já.

Tak to je její typ? Zatnu zuby. Ta představa se mi vůbec nezamlouvá.

„Kretén,“ zopakuju po ní.

„Promiň,“ trhne sebou. „Abys věděl, jsem taky člověk. A zasloužím si respekt.“

Zamračí se a rychle zamrká. Vypadá při tom jako utopené kotě. Kurva. Bodne mě u srdce. Tenhle pocit nesnáším. Nenávídím se za to, že se takhle cítí – zvlášť když vím, že jsem to způsobil já.

Má pravdu. Včera jsem se choval jako naprostý idiot, ačkoli to bylo to poslední, co jsem chtěl. Netuším, jak se v její přítomnosti chovat normálně. Objevila se tu jako princezna z pohádky od Disneyho, a já jí nedokázal říct ani dvě slova.

Ukáže na Daisy, která jí čeká u nohou a vhlíží k ní se zbožným výrazem. „S Daisy vycházím dobře. Mrzí mě, že jsem tu včera byla, když jsi přišel. Ztratila jsem pojem o čase, ale už se to znovu nestane. Slibuju, že už mě nikdy neuvidíš.“ Trochu jí přeskočí hlas. „Udělám cokoli, abych tu práci získala zpátky.“

Ve vzduchu najednou začne viset napětí a oba na sebe upřeme zrak. Vážně právě řekla...?

V hlavě si představím, jak spolu ležíme v posteli. Je pode mnou, má zakloněnou hlavu, zavřené oči, a zatímco do ní přirážím, v obličejí se jí zračí slastný výraz.

Později, až budu masturbovat, si na to vzpomenu. Za což se samozřejmě nenávídím.

„Tak jsem to nemyslela,“ dodá rychle a zčervená ještě víc. „Řekla jsem to vážně divně. Jen jsem tím chtěla říct, že tuhle práci fakt potřebuju. Jen mi řekni, co tě přimělo myslet si, že pro ni nejsem dost dobrá.“

Pravdu jí v žádném případě říct nemůžu. Nesmí se dozvědět, že jsem jí byl dva roky na střední úplně posedlý. A všechno, co mi teď řekla? Má pravdu. Líbí se mi, jak mi to tu zařídila. Včera Daisy vyčerpala víc, než bych to zvládl já. Už teď je mi jasné, že moje fenka potřebuje spoustu podnětů a fyzické námahy. V hloubi duše vím, že ji Pippě můžu svěřit.

Měl bych nechat tým, aby mi našel novou asistentku. Pippiny problémy mě nemusejí zajímat. Mám dost vlastních starostí.

Ale stejně jako s Daisy u útulku se rozhodnu potlačit pochybnosti. Všimnu si, jak se na mě Pippa dívá se směsicí rozhodnosti a nejistoty. Jak hrdě má zdviženou hlavu. A vezme mě to za srdce.

Zůstanu na ni zírat a prohlédnu si její obličej. Ačkoli vypadá jako naplň utopené kotě, nepřestává se jí blýskat v očích. Má červené tváře a je tak plná života a energie, až z toho mám zvláštní pocit v hrudi, skoro jako by mě pálila žáha.

Zvednu jedno obočí. „Nejdřív mi řekneš, že jsem kretén, a pak chceš, abych ti vrátil práci?“

Zašoupá nohama po zemi a trhne sebou. „Přesně tak.“ Sevře rty, provinile na mě vzhledne a z rozhodného výrazu v jejích očích mě bodne u srdce. „Promiň.“

Tahle holka se mi líbí. Má kuráž. Aby sem za mnou přišla a řekla mi, že jsem kretén, musela sebrat hodně odvahy. Ještě nikdo mi nic takového neřekl.

Nemůžu ji jen tak poslat do háje. Už nějak vymyslím, jak se letos soustředit. Tak jako vždycky. Měl jsem několik let na to, abych se naučil disciplíně. Letos na tom prostě budu muset zapracovat ještě víc.

Nemůžu ji sice vyhodit, ale budu si od ní držet odstup.

Zkřížím ruce na prsou a přenesu váhu z nohy na nohu. Rozhoří se mi zátylek. „Tak dobře.“

Na chvilku se celá rozzáří a já dostanu strach, že se mi pověsí na krk. „Opravdu?“

Buď se té představy bojím, nebo jsem z ní nadšený. Ani sám nevím.

„Ale nic si sem nenos,“ dodám rychle.

Zatleská, což roz dovádí Daisy, která začne pobíhat po bytě jako šílená. Pippa se na mě usměje a rozzáří se jí celý obličej. Začnu mít pocit, jako bych měl za chvilku zvracet.

„Děkuju.“ Pevně sepne ruce. „Slibuju, že budu skvělá.“

Tak toho se nebojím.

„Už musím na trénink,“ oznámím jí. Sice začne až za hodinu, ale nehodlám tady celou dobu dřepět a zírat na ni.

Dokonce už si sundává bundu. „Žádný problém. Všechno mám pod kontrolou. Potřebuješ, abych šla nakoupit?“

Nazuju si boty a zaváhám. Nějaké jídlo by bodlo.

Ať už se mi v obličeji objeví jakýkoli výraz, Pippa přikývne. „Něco tam vezmu. Co máš rád?“

„Ehm.“ Týmový nutriční specialista pro každého hráče vytvořil detailní jídelníček, ale nechci se na Pippu spoléhat víc, než musím. „Já nevím. Něco.“

Přikývne a usměje se. „Super. To koupit zvládnou.“

Otevřu dveře. Musím odsud rychle vypadnout.

„Počkej,“ zarazí mě a podá mi cupcakes. „Vezmi je s sebou. Můžeš je nabídnout spoluhráčům nebo tak.“

Věnuju jí zvláštní pohled. Kdybych na trénink dorazil s cupcakes, tým by mi to dal sežrat. I tak je od ní ale přijmu. Už nikdy u ní nechci vidět ten zklamaný výraz.

Venku na ulici dózu otevřu a nacpu si jeden do pusy. Jakmile na jazyku ucítím cukr, protočí se mi panenky a skoro zasténám slastí.

Je to ta nejlepší věc, jakou jsem kdy jedl.

Kapitola 6

PIPPA

„Pořád nemůžu uvěřit, že ty cupcakes zafungovaly,“ prohlásí Hazel, zatímco se procházíme po horách.

Od chvíle, co jsem si došlápla na Jamieho, uběhly už dva týdny, ale se starostmi s Daisy a Hazelinou prací fyzioterapeutky a instruktorky jógy jsme se za tu dobu skoro neviděly. Dneska jsme dostaly první šanci si zase pokecat.

Daisy začmuchará v keřích a vesele vyrazí vpřed. Celé ráno jsme nacvičovaly přiběhnutí na zavalání, dokud nám s Hazel nepřišlo bezpečné Daisy pustit z vodítka na pěšinu s volným pohybem psů v Severním Vancouveru. Jakmile jsme vystoupaly do hor, teplota se rychle snížila, ale svítí slunce, les je klidný a tichý, máme na sobě teplé bundy a Daisy je bez sebe radostí.

Vzpomenou si, co jsem Jamiemu tehdy řekla. Vypadal, jako by se mě chystal vyhodit, nebo ještě hůř – zavolat někomu z klubu a zničit moji šanci na budoucí práci.

Nakonec to ale neudělal. A když jsem mu řekla, že si zasloužím, aby mě respektoval, zatvářil se skoro... zahanbeně.

„Myslím, že těmi cupcakes to nebylo,“ prohlásím zamyšleně.

Neviděla jsem ho od chvíle, co tehdy odešel na trénink. Měl plné ruce práce a od té doby, co před pár dny začala sezóna, taky dost cestuje. Jeho byt vypadá jako z designového časopisu, a když občas vyhlížím z okna na hory, připadám si, jako bych bydlela v nějakém

hotelu. Jako bych byla naprosto oddělená od svého skutečného života. V bytě je vždycky spousta světla, takže jsem tenhle týden koupila pár rostlin, aby vypadal trochu útulněji.

Jamieho byt je sice nádherný, ale když jsme tam jenom já a Daisy, cítím se v něm trochu osamoceně. Ještě nikdy jsem nebydlela sama. Na univerzitě jsem vždycky měla aspoň čtyři spolubydlící a na Zachových turné se kolem nás pořád někdo ochomýtal. Pořád byl u nás někdo, s kým jsme klábosili nebo vtipkovali.

Musím si ve Vancouveru najít víc přátel. Všichni, koho jsem znala dřív, pracují v hudebním průmyslu.

Sevře se mi žaludek. Potřebuju si najít víc přátel, protože s hudbou už jsem skončila.

Něco, co jsem řekla Jamiemu, se mi od našeho rozhovoru neustále přehrává v hlavě. *Udělám cokoli, abych tu práci získala zpátky.*

Trhnu sebou. „Neúmyslně jsem mu navrhla, že se s ním pro tu práci i vyspím.“ Hazel vyprskne smíchy a já zasténám. „Hned jsem to ale uvedla na správnou míru. I tak to bylo dost trapné.“

„Už si vzpomněl, že jsi s ním chodila na střední?“ Hazel je o rok starší než já a o rok mladší než on.

„To ne. Už jsi s ním někdy pracovala?“

„Ne.“ Vrhne na mě postranní pohled. „Prozradíš mu to?“

„Co tě nemá! Umíš si představit, jak by to bylo trapné? Chtěl by vědět, proč jsem nic neřekla, když jsme se setkali poprvé.“

„No, brzy na tom stejně nesejde. Emma už všem oznámila, kdy půjde na mateřskou, takže teď připravují potřebné papíry, aby na její práci najali někoho z vlastních řad.“

Jasně, ta práce v marketingu. Nervózně se mi sevře žaludek a dychtivě přikývnu. Připadá mi to ale trochu nucené. „Super.“

„S pohovory začnou asi v prosinci nebo v novém roce.“

„To je dobře. Dopřeje mi to dost času na to, abych ukázala, co ve mně je.“

„Přesně tak.“ Hazel zvedne jedno obočí. „Pak budeme obě mít stabilní, zodpovědné práce. Po zbytek života a už navždy.“ V hlase se jí ozve suchý, sarkastický tón.

Zpříma se na ni podívám. Hazel sní o tom, že si otevře vlastní studio jógy a fyzioterapie. Místo, kde se budou cítit příjemně úplně všichni – bez ohledu na to, jaký typ těla a velikost mají. Kdyby to ale slyšeli rodiče, nejspíš by je chytil šlak.

Řekli by, že je to riskantní.

Pokračuju v chůzi a sklopím oči. „Ale v něčem mají přece jen pravdu. Stabilní práce ti vážně moc usnadní život.“

Zašeptá něco, co zní podezřele jako *s tím se jdi vycpat*. „Jasně, ale oba jsou tím úplně *posedlí*.“

„Chtějí pro nás jen to nejlepší.“

Rodiče nevyrostli přímo v chudobě, ale oba pocházeli z rodin, které nikdy neměly moc peněz. Táta byl mechanik a máma baletka, ale nakonec se nedostala do žádného baletního souboru. Tak si otevřela vlastní studio, kde učila, dokud s tátou před pár lety neodešli do důchodu v malém městečku v Britské Kolumbii. I když bývala skvělou učitelkou, myslím, že nikdy nedokázala zapomenout na to, co se jí nepodařilo. Když jsme vyrůstaly a já začala mluvit o tom, že bych si chtěla vybudovat kariéru v hudebním průmyslu, vždycky uváděla sebe jako příklad, proč bych to neměla dělat.

Neúspěch je strašně těžký, říkala vždycky. Bude lepší, když zkusíš něco, v čem máš šanci uspět.

Rodiče chtějí, abychom žily v pohodlí a byly šťastné, a pro mého tátu to znamená dostávat výplatu každý druhý týden. Plus benefity. Pro mámu to znamená najít si něco, co nás moc nezklame, pokud v tom neuspějeme. Jako Hazelina práce fyzioterapeutky. Jako moje pozice v marketingu.

Rozhodně nic v hudebním průmyslu. Proto jsem na vysoké studovala marketing a hudbu si přibrala jen jako volitelný předmět.

Chtěla jsem se zaměřit hlavně na ni, ale nakonec mi to máma s tátou vymluvili.

Ukázalo se, že měli pravdu. Hudební průmysl je drsný. Pamatuji si, jak jsem před Zachem hrála písničku, kterou jsem pro něj složila, a jak se jí jeho manažer potom vysmál. Zach řekl jenom, že to bylo *roztomilé*.

Studem se mi sevře žaludek. Jakmile si na to vzpomenu, bodne mě u srdce. Nejsem dost odolná na to, abych v hudebním průmyslu přežila.

Hazel se ke mně otočí. „Ptá se tě táta pořád na Streichera?“

Kromě toho, že rodiče chtějí, abychom měly stabilní práci, táta *miluje* hokej a už dlouho fandí Vancouver Storm. Je štěstím bez sebe, že obě pracujeme pro tým. Jakmile zjistil, že kluk z naší střední začne hrát za Vancouver, mohl se zbláznit.

Zasténám. „Ano.“

Zasmějeme se a Daisy se rozeběhne vpřed, aby se pozdravila se zlatým labradorem, který si to k nám namířil po pěšince.

„Je to fakt hodná fenka,“ prohlásí Hazel a zavěsí se do mě.

Usměju se na Daisy. „Jo, to je. Tuhle část svojí práce zbožňuju.“

Pokračujeme dál, dáváme pozor na psy, zdravíme jejich páníčky, kteří nás míjejí, a vychutnáváme si čas strávený v lese. Mezi stromy protéká řeka, která se láme o kameny. Podél pěšiny leží několik mýtin u břehu řeky a Daisy vbíhá do vody a zase z ní vylézá a vrací se na cestu.

„Od chvíle, co ses vrátila domů, ses kytary ani nedotkla.“

Sevře se mi hrdlo a ztěžka polknu. „Měla jsem strašně moc práce.“

Je to lež a ona to moc dobře ví. Celý můj život mě napadají písničky. Když jsme se se Zachem jen tak poflakovali, blblá jsem s kytarou a najednou jsem objevila určitou kombinaci akordů a ihned mě napadla nějaká písnička. Jako by mi sama vlétla do hlavy. Jako bych ani nestihla mrknout a ona už tam byla.

Ale od chvíle, co mi Zach dal kopačky, se nic takového nestalo. V hlavě mám jen ticho.

Boty nám praskají na cestě a já si vybavím kytaru, která osamoceně stojí v Hazelině bytě a čeká na mě. Zmocní se mě zvláštní pocit viny, jako bych ji zanedbávala. Tu kytaru jsem si koupila už na střední. Není zrovna dvakrát krásná nebo drahá – právě naopak. I tak ji ale miluju.

A teď se jí vyhýbám.

Pokaždé, když mě napadne, že bych si na ni zahrála, si vzpomenu, jak mě Zach poslal na letiště. Vzpomenu si, kolikrát jsem s ním hrála a společně jsme vymýšleli text. Jak se vysmál písničke, kterou jsem pro něj napsala.

Hazel zkříví rty a sraští obočí. „Má to něco společného s Herpesem?“

Přidušeně se zasměju. Takhle Zacha pojmenovala. „Takhle mu říkat nemůžeme.“

„Všem, co znám, vykládám, že ho má.“

Vypřsku smíchy. „Herpes virus máš už napořád.“

Přimhouří oči a poklepe si na ret. „Pravda, a Zach už je dávno pryč. Říkejme mu místo toho Chlamydie.“ Pak se ale znovu zatváří vážně. „Může za to on?“

Skloním se a podrbu Daisy, která vesele kluše vedle mě. „Asi ano.“

Hazel ztichne a mně je jasné, že existuje asi sto věcí, které teď chce říct. Zacha neměla ráda nikdy, už na střední ne.

„Kéž bys věděla, že jsi byla fakt nejlepší,“ ujistí mě tiše a v čelisti jí zacuká sval. „A jak moc jsi talentovaná. Pak by tě už nikdo nikdy nezastavil.“

Když to říká tak tiše a vážně, chce se mi z toho kdovíproč brečet. Pokračujeme v cestě v tichosti a kolem nás se ozývá jen zurčení řeky vedle pěšinky.

„No nic.“ Pokrčí rameny. „Prostě budeš muset meditovat do té doby, dokud si ho nevyženeš z hlavy.“

„Herpes,“ řeknu reklamním tónem, jako bych prodávala lázeňské balíčky. „Od toho vám pomůže výhradně meditace!“

„Chlamydie,“ opraví mě a obě se zasmějeme. „Ale teď vážně. Medituj, dokud si toho chlapa nevyženeš z hlavy.“

Její přímý a nekompromisní přístup k mentálnímu zdraví mě rozesměje.

Zachechtá se. „A jestli nepomůže meditace, měla bys s někým skočit do postele.“

Celá zčervenám.

„Nejlepší způsob, jak se přes někoho přenést, je vyspat se s někým jiným. Zvlášť když...“ prohlásí se zvláštním důrazem, obrátí se ke mně a zpřímá se na mě podívá, „jsi za celý život spala jenom s jedním.“

Osiju se a zastrčím si ruce do kapes. Přesně tak. Má pravdu. Se Zachem jsem přišla o panenství a s nikým jiným jsem nikdy nespala.

Zase se začnu stydět. Nejspíš je to částečný důvod toho, proč se se mnou rozešel. Protože se neumím –

Neumím se, ehm, udělat. Nedokážu při sexu prožít orgasmus. Jednou jsem Hazel přiznala, že pokaždé, když jsme spolu se Zachem spali, jsem to jen předstírala. Jednou mě napadlo udělat to a on byl hrozně šťastný a bylo vidět, že se mu ulevilo. Nejspíš si myslel, že může za to, že s ním nedokážu vyvrcholit. Pak už jsem to na něj hrála pokaždé. Pořád jsem si říkala: *tentokrát je to naposledy*, jelikož jsem mu lhala. Nakonec jsem si ale uvědomila, že tím nikomu neubližuju, a tak jsem s tím prostě pokračovala. Když jsem nedokázala vyvrcholit, jen ho to stresovalo a on tím na oplátku stresoval mě. Bylo jednodušší to prostě předstírat.

Představa, že se vyspím s někým jiným, mě trochu děsí. Ve skutečnosti jsem nikdy nešla na pořádné rande ani se nepřihlásila na žádnou seznamku. Se Zachem jsme se kamarádili od osmé třídy na základce a postupně jsme se sblížili. Jednoho dne na konci druháku

mě vzal za ruku a já mu to dovolila. Pak o mně začal mluvit jako o svojí holce. Všichni kolem nás se tvářili, jako by je to ani trochu nepřekvapilo, takže jsem z toho nedělala vědu.

Za všechny ty roky jsem se jím prostě nejspíš nechala unést. Zamračím se. Ani si nejsem jistá, jaký z toho mám pocit. Neumím si představit, že bych si s někým vybudovala tak blízký vztah jako se Zachem.

Obzvlášť kvůli svému malému *problému*. Budu to muset zase předstírat, a tentokrát pro někoho jiného.

Hazel se na mě zpříma podívá, jako bych měla vepsané ve tváři, jaký z toho mám strach. „Co je?“

„Neumím...“ Mávnou rukou. „Vždyť víš.“

Odfrkne si a napodobí moje gesto – až na to, že ho přežene. Nervózně se zasměje.

„Vyvrcholit při sexu?“ dokončí za mě.

Vydám ze sebe přidušený zvuk. „Jo, ale může za to jenom moje tělo. A teď abych o tom říkala někomu úplně jinému?“

Hazel si povzdechne a frustrovaně zakloní hlavu. „Není to tvým tělem. Tvoje frnda prostě věděla, že Zach nestojí za nic.“

„Přestaň mluvit o mojí frndě.“

„Tvoje frnda si prostě chce trochu užít!“ zahuláká na celý les a já vyprsknu smíchy a pokusím se jí přikrýt pusou. „Jen jí dej, co chce!“

V tu chvíli kolem nás projde nějaký pár a my se na něj usmějeme. Jsem celá červená. Jakmile zmizí za námi, znovu se začneme nekontrolovaně hihňat.

Hazel hodí Daisy klacek a Daisy za ním vyběhne. Po zbytek procházky mi Hazel vykládá o svých nafrněných kolegyních ve studiu jógy, a když se vrátíme k jejímu autu, bolí mě od smíchu celý obličej. Daisy je celá špinavá od bahna z toho, jak probíhala loužemi, ale má takový ten vyčerpaně šťastný psí výraz.

„Tak pojd“, poručím jí a ukážu na zadní sedačku zakrytou ručníkem. „Vyskoč.“